

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/112/2021
Identifikačné číslo spisu: 3513201140
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Holíč
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:3513201140.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcu E. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom O., Š. ul. XX, zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Gráčikom, so sídlom v Nitre, Farská 40, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo obrany SR, so sídlom Bratislava, Kutuzovova č. 8, o zaplatenie 135.635,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 4C 41/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 30. apríla 2020 sp. zn. 17 Co 106/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 26. októbra 2018, č.k. 4C 41/2013-459 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody tvrdiac prekážku riadneho užívania nehnuteľností (bývalých muničných skladov) kúpených žalobcom od žalovaného, ktorá prekážka mala spočívať v nedostatku protokolárneho odovzdania prevedených nehnuteľností pre nebezpečenstvo vyplývajúce z opakujúcich sa nálezov munície v danom objekte ako aj zo samotného výskytu munície.

1.1. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a prijal záver, že žalobca nepreukázal porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaného spočívajúce v tom, že žalovaný ako predávajúci nebol schopný ani v lehote viac ako 7 rokov po uzatvorení kúpnej zmluvy odovzdať žalobcovi ako kupujúcemu špecifikované nehnuteľnosti ako predmety kúpy, čím mu mal znemožniť užívanie prevedených nehnuteľností. Žalobca podľa súdu prvej inštancie nepreukázal ani to, že žalovaný mal porušiť právnu povinnosť garantovať žalobcovi, že objekt je užívateľsky schopný bez ohrozenia života a zdravia. Vychádzal zo skutkových zistení, že potom, čo žalobca nehnuteľnosti kúpil, objavila sa na vedľajších pozemkoch cvičná munícia a ďalší odpad, pričom ani munícia a ani odpad sa nenachádzali na nehnuteľnostiach, ktoré kúpil žalobca od žalovaného, ale na nehnuteľnostiach susedných. V čase, keď žalobca nehnuteľnosti kupoval, bol s ich stavom oboznámený,

vedel, na aký účel pôvodne nehnuteľnosti slúžili (že išlo o muničné sklady), vizuálne objekty skontroloval a mal k dispozícii znalecký posudok pre účely stanovenia kúpnej ceny. Aj k určeniu kúpnej ceny došlo s ohľadom na stav nehnuteľností a možnosti ich využitia (zníženie kúpnej ceny na 30% ich hodnoty). Podľa súdu prvej inštancie žalovanému žiadny právny predpis a ani zmluva neukladala, aby protokolárne nehnuteľnosti žalobcovi odovzdal, aby vystavil žalovanému potvrdenie o tom, že sa na kúpených nehnuteľnostiach nenachádza munícia, pričom žiadnym dôkazom ani nebolo preukázané, že by sa cvičná munícia či odpad na kúpených nehnuteľnostiach nachádzali. Nič teda objektívne nebránilo žalobcovi začať nehnuteľnosti užívať, keďže do ich užívania vstúpil už okamihom nadobudnutia vlastníckeho práva (§ 123 OZ). Nad rámec dôvodov absencie porušenia právnej povinnosti súd prvej inštancie uviedol, že žalobca nepreukázal ani existenciu škody ako ďalšieho predpokladu pre priznanie jej náhrady. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a v konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 30. apríla 2020, sp. zn. 17 Co 106/2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. S poukazom na § 387 ods. 1, 2 CSP uviedol, že právny názor súdu prvej inštancie vyslovený v prejednávanej veci považuje za správny a stotožnil sa aj s odôvodnením napadnutého rozsudku. Ustanovenie § 420 ods. 1 OZ o všeobecnej zodpovednosti za spôsobenú škodu vyžaduje pre vznik zodpovednosti za škodu porušenie právnej povinnosti, ako správne konštatoval aj súd prvej inštancie. Žalobcom tvrdené porušenie povinnosti zo strany žalovaného malo spočívať v tom, že žalovaný žalobcovi neodovzdal nehnuteľnosti, ktoré žalobca od žalovaného kúpil a žalobca ich preto nemohol užívať, čím mu vznikla škoda. Žalobca nespochybňuje záver súdu prvej inštancie, že povinnosť odovzdať predané nehnuteľnosti nebola medzi stranami výslovne dohodnutá. Má však zato, že povinnosť odovzdať kupujúcemu predmet zmluvy vyplýva priamo z ustanovenia § 588 OZ a medzi stranami sporu bola založená aj ich predchádzajúcou obchodnou praxou pri obdobných prevodoch.

2.1. Ustanovenie § 588 je základným všeobecným ustanovením vymedzujúcim kúpnu zmluvu ako vzájomnú povinnosť odovzdať predmet kúpy oproti povinnosti predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň kúpnu cenu. Povinnosť predávajúceho odovzdať predmet kúpy kupujúcemu podľa citovaného ustanovenia nemožno interpretovať ako formalizované prenechanie faktickej moci nad vecou formou jej fyzického odovzdania (hnuteľnosti) alebo iným formálnym úkonom, ako v tomto prípade žalobcom požadovaným protokolom o odovzdaní. Povinnosť predávajúceho odovzdať predmet kúpy kupujúcemu podľa citovaného ustanovenia obsahuje v širšom význame prenechanie (prevod) vlastníckeho práva v úplnom spektre jeho zložiek (disponovať, držať, užívať a brať plody a úžitky). Len v prípade predaja hnuteľnej veci predstavuje faktické odovzdanie a prevzatie veci všeobecne tiež spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, ak nie je stanovené alebo dohodnuté inak (§ 133 ods. 1 OZ). Iba v prípade hnuteľnej veci a pri absencii inej právnej úpravy (zákonnej či zmluvnej) by mohla byť len zo samotnej kúpnej zmluvy dovodzovaná aj povinnosť predávajúceho vec formálne fakticky kupujúcemu odovzdať. V prípade nehnuteľnosti, teda aj v posudzovanom prípade, to však tak nie je, pretože k zmene vlastníctva predávanej nehnuteľnosti tu nedochádza prevzatím veci, ale zápisom do katastra nehnuteľností (§ 133 ods. 2 OZ). Zo zákonnej právnej úpravy kúpnej zmluvy podľa § 588 OZ teda v prípade kúpy nehnuteľnosti povinnosť formalizovaného faktického odovzdania predávanej nehnuteľnosti nevyplýva a kupujúci vstupuje do všetkých zložiek vlastníckeho práva v zásade nadobudnutím vlastníctva. Tak aj žalobca počnúc zápisom jeho vlastníckeho práva k predmetu predaja bol oprávnený preveďené nehnuteľnosti užívať a absencia ich formálneho odovzdania zo strany žalovaného tomuto užívaniu brániť nemohla.

2.2. K otázke existencie povinnosti žalovaného predmet kúpy fakticky odovzdať žalobcovi ostáva dodať, že jej existenciu nemožno dovodiť ani z opakovaných pokusov o protokolárne odovzdanie, pretože pokiaľ táto povinnosť nevyplýva zo zákona alebo nebola založená zmluvne (viď ods. 14 a 15 odôvodnenia), nemohla ju založiť samotná snaha strán sporu o realizáciu takéhoto formálneho úkonu, pretože tejto aktivite chýbajú podstatné znaky právneho úkonu, teda, že by snaha o protokolárne faktické odovzdanie ako prejav vôle mala smerovať ku vzniku zmeny alebo zániku práv a povinností (§ 34 OZ). Žalobca tiež neopodstatnene v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne pristupoval k nespornej skutočnosti, že sa munícia nenašla na kúpenom pozemku žalobcu, ale len na susediacom, ktorý ostal vo vlastníctve žalovaného. V tomto smere je významná špecifická situácia predmetných

nehnutelností, konkrétne skutočnosť, že žalobca nadobudol nehnuteľnosti, ktoré boli časťou areálu muničných skladov a zostávajúca časť tohto areálu ostala vo vlastníctve žalovaného, o ktorých okolnostiach žalobca pri prevode vedel a boli aj zohľadnené v rámci podmienok prevodu. Namietat' v takto vopred známej a zohľadnenej situácii ohrozenie zo susediaceho pozemku preto nemožno. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP, žalovanému plne úspešnému v odvolacom konaní by patrila plná náhrada trov odvolacieho konania, v odvolacom konaní mu však žiadne trovy nevznikli, preto ich náhradu odvolací súd žalovanému nepriznal.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca s návrhom na jeho zmenu a vyhovenie žalobe, resp. jeho zrušenie a vrátenie veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Dovolateľ podrobne zopakoval svoju skutkovú argumentáciu uplatnenú pred súdmi nižších inštancií a namietal správnosť ich skutkových zistení, najmä pokiaľ išlo o skutočnosť, že munícia sa našla v priamom susedstve nehnuteľností žalobcu, ktoré tvoria súčasť bývalého vojenského areálu muničných skladov, pričom bolo povinnosťou žalovanej zabezpečiť sanáciu celého územia, vychádzajúc aj z výpovede svedka L. D.. Neobstojí argumentácia, že žalobca mohol konať sám preventívne a na svoje náklady zabezpečiť odstránenie munície, od žalobcu nemožno požadovať zabezpečenie sanácie celého územia, žalobca je vlastníkom len 8% pozemkov celého areálu, zvyšné pozemky sú vo vlastníctve tretích osôb a v užívaní žalovanej.

3.1. Dovolateľ namietal právne posúdenie otázky povinnosti predávajúceho odovzdať kupujúcemu predávané nehnuteľnosti, podľa dovolateľa povinnosť žalovanej ako predávajúcej odovzdať žalobcovi ako kupujúcemu predmet kúpy vyplýva priamo z ust. § 588 OZ. Žalovaná žalobcovi neodovzdala ním zakúpené a riadne zaplatené nehnuteľnosti, tieto nemôže riadne užívať, keď aj v zmysle § 415 OZ žalobca nemôže prevziať do užívania nehnuteľnosti v areáli, v ktorom sa nachádza munícia, ktorú len žalovaná má možnosť a právo odstrániť, a preto nemožno argumentovať, že žiaden právny predpis ani zmluva neprikazuje žalovanej protokolárne odovzdať žalobcovi predmetné nehnuteľnosti. Žalovaná pritom nespochybňovala povinnosť odstránenia munície na vlastné náklady, v rámci svojej zodpovednosti odovzdať predmet kúpy žalobcovi do užívania. V období od 31.03.2011 do 22.11.2012 došlo päťkrát k pokusu o riadne odovzdanie predmetu prevodu, pričom ani v jednom prípade k odovzdaniu nedošlo z dôvodu nálezu munície, keď ihneď po zistení munície bol zastavený proces odovzdania predmetu prevodu a boli kontaktované silové zložky za účelom identifikácie a likvidácie nájdenej munície. Odovzdaním sa rozumie umožnenie vlastníčkovi disponovať s predmetom kúpy v plnom rozsahu vlastníckych oprávnení, vrátane užívacieho práva. K odovzdaniu zo strany žalovanej nedošlo, z obsahu spisu jasne vyplýva, že žalovaná sa o to viackrát snažila, teda si bola vedomá svojej povinnosti odovzdať žalobcovi nehnuteľnosti v stave spôsobilom na užívanie. Nie je pritom rozhodujúca forma odovzdania, či už protokolárna alebo faktická. Samotné interné predpisy Ministerstva obrany SR (čl. 18 metodického pokynu č.p. SEMaI-53-2/2014 - OdRSM) zakotvujú protokol o odovzdaní a prevzatí majetku štátu, čo je v procese prevodu majetku štátu úplne logické a legitímne očakávateľné. Aj keď zmluva neobsahovala dojednanie povinnosti protokolárneho odovzdania predávanej nehnuteľnosti, je potrebné prihliadnuť tiež na zvyklosti a zaužívanú prax, medzi tým istým predávajúcim a tým istým kupujúcim sa v prípade iných viac ako 10 prevodov nehnuteľností vždy vykonalo protokolárne odovzdanie nehnuteľností. Povinnosť predávajúceho odovzdať predmet kúpy kupujúcemu explicitne vyplýva z ust. § 588 OZ, pričom zákon nerozlišuje, či ide o vec hnutelnú alebo nehnuteľnú. Aj nehnuteľnú vec, ak je predmetom kúpy, je potrebné zo strany predávajúceho kupujúcemu odovzdať. Dovolateľ na záver namietal, že odvolací súd sa dostatočne nevysporiadal s jeho argumentáciou a preto odôvodnenie napadnutého rozsudku nemožno považovať za dostatočné.

4. Žalovaná sa k dovolaniu vyjadrila písomne, navrhla ho ako procesne neprípustné odmietnuť, resp. ako nedôvodné zamietnuť, nakoľko žalobca nepreukázal danosť dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ CSP, s poukazom na rozhodovaciu prax odvolacieho súdu vadu zmätočnosti nezakladá ani prípadná nesprávnosť či neúplnosť skutkových zistení, ani nesprávne právne posúdenie veci. Žalobca rovnako nepreukázal danosť dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, keď jasne neformuloval relevantnú právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá nebola dovolacím súdom vyriešená.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (ďalej len „dovolací súd“ resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie nie je podané dôvodne.

Dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP

6. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 ods. 1 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

8. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany (účastníka konania) nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľa, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

10. Dovolateľ v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP namietal správnosť skutkových zistení súdov nižších inšancií, najmä pokiaľ išlo o skutočnosti, že munícia sa našla v priamom susedstve nehnuteľností žalobcu, ktoré tvoria súčasť bývalého vojenského areálu muničných skladov, pričom bolo povinnosťou žalovanej zabezpečiť sanáciu celého územia, vychádzajúc aj z výpovede svedka L. D..

11. K tejto námietke je potrebné uviesť, že dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery, pretože v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, ale v zmysle § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd potvrdzujúci rozhodnutie

súdu prvej inštancie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižších inštancií, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Nedostatočne zistený skutkový stav veci, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2018, 3 Cdo 94/2018, 6 Cdo 69/2020, 9 Cdo 209/2020). Pri posudzovaní ústavnosti tohto právneho názoru nedospel ústavný súd (II. ÚS 465/2017) k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti. Z tohto dôvodu sa dovolací súd nemohol vecne zaoberať obsahom dovolacích námietok žalobcu smerujúcich k posúdeniu správnosti skutkových záverov odvolacieho súdu.

12. So zreteľom na obsah dovolania najvyšší súd zdôrazňuje, že súdna prax je jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania (3 Cdo 12/2015, 6 Cdo 69/2020, 9 Cdo 209/2020, 8 Cdo 290/2019, 7 Cdo 170/2020). K procesným právam strany sporu nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ňou navrhnutý dôkaz alebo dôkaz, o ktorom sa procesná strana subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný. Rozhodovanie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania. Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napríklad preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže to byť považované za postup znemožňujúci procesnej strane uskutočňovať jej procesné oprávnenia v zmysle § 420 písm. f/ CSP (3 Cdo 26/2017).

13. Dovolateľ ďalej namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, arbitrárne a neodpovedalo na zásadné odvolacie argumenty dovolateľa. Podľa názoru dovolacieho súdu konanie pred odvolacím súdom takouto vadou postihnuté nebolo.

14. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne a zrozumiteľne uviedol základné východiská posudzovania žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody (bod 13.), s dôrazom na posúdenie otázky porušenia právnej povinnosti ako jedného zo základných zákonných predpokladov zodpovednosti za škodu (body 13. a 14.). Odvolací súd sa vysporiadal aj s podstatnými odvolacími námietkami žalobcu, ktorý v odvolaní poukazoval na to, že povinnosť žalovanej možno vyvodiť aj zo zaužívanej praxe z predchádzajúcich prevodov nehnuteľností (bod 15.), resp. z opakovaných pokusov žalovanej o protokolárne odovzdanie nehnuteľností (bod 16.). Odvolací súd venoval pozornosť aj námietkam odvolateľa týkajúcim sa nesprávnych skutkových záverov (bod 17.), ako aj prekvapivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie (body 18. a 19.) Uvedené bolo dostatočnou odpoveďou na odvolaciu argumentáciu žalobcu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami (bližšie pozri rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04).

15. Rozhodnutie odvolacieho súdu nie je možné považovať ani za arbitrárne (svojvoľné), pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu, t.j. Občianskeho zákonníka neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, ani nepoprel ich účel a význam. Odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa riadil odvolací súd pri prijímaní záveru o správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

16. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné,

arbitrárne a nedalo odpoveď na zásadné odvolacie argumenty; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (7 Cdo 187/2021). Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f/ CSP.

17. Pokiaľ dovolateľ chcel svojou dovolacou argumentáciou spochybniť správnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom (v otázke splnenia predpokladov zodpovednosti za spôsobenú škodu), dovolací súd zdôrazňuje, že aj v prípade jej opodstatnenosti by mala za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, viď konštantnú judikatúru najvyššieho súdu (R 24/2017, 1 Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018, 9Cdo/93/2021).

18. Z týchto dôvodov dovolací súd nepovažoval uplatnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP za opodstatnený a dovolanie v tejto časti odmietol v súlade s ust. § 447 písm. c/ CSP.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP

19. Žalobca prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval aj z ust. § 421 písm. b/ CSP. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

20. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP, by mal dovolateľ a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), resp. dôvodiť, že právna otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

21. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

22. Ako už bolo uvedené, z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP vyplýva, že otázkou relevantnou pre prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia môže byť len otázka právna (hmotnoprávna alebo procesnoprávna, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu) a nie otázka skutková. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania; to znamená, že pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec a pod. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad. Ak v dovolaní vymedzená otázka - ktorú má podľa dovolateľa posudzovať vo svojom rozhodnutí dovolací súd - nie je právnou otázkou, ale predstavuje skutkovú otázku, nie je splnená zákonná podmienka prípustnosti dovolania uvedená v ustanovení § 421 ods. 1 CSP a takúto otázku nie je dovolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť (3Cdo/218/2017, 3Cdo/27/2019, 4Cdo/172/2017, 4Cdo/148/2018, 8Cdo/144/2018, 9Cdo/73/2021).

23. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP, nevymedzí právnú otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach; ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382).

24. Pokiaľ ide o vymedzenie pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu, za túto treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1.1.1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 6. marca 2017, sp. zn. 3 Cdo 6/2017).

24.1. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. januára 2018 sp. zn. 6 Cdo 29/2017, ktoré bolo neskôr publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) ako judikát R 71/2018).

25. Dovolací súd nie je pri posudzovaní prípustnosti dovolania viazaný dovolateľom označeným dôvodom prípustnosti dovolania. Rovnako tak dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania nie je viazaný (a zároveň obmedzený) rozhodnutiami najvyššieho súdu, ktoré v dovolaní označil dovolateľ (por. uznesenie Veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia z 27. apríla 2021 sp. zn. 1 VObo/2/2020).

Rovnako dovolací súd nie je viazaný doslovnou formuláciou právnych otázok zo strany dovolateľa, keď vždy je podstatné posudzovať dovolanie podľa jeho obsahu. Z tohto hľadiska žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu nedôvodne namietala nedostatok formulovania právnej otázky zo strany dovolateľa.

26. Dovolací súd z obsahu dovolania vyvodil, že rozhodujúcou právnou otázkou, na posúdení ktorej spočívalo aj rozhodnutie súdov nižších inštancií, je otázka výkladu ustanovenia § 588 OZ, či toto ustanovenie zakladá zákonnú povinnosť predávajúceho odovzdať predmet kúpy kupujúcemu, ak je predmetom kúpy nehnuteľnosť a či porušenie takejto zákonnej povinnosti zakladá nárok na náhradu škody podľa § 420 ods. 1 OZ.

27. Podľa § 588 OZ z kúpnej zmluvy vznikne predávajúcemu povinnosť predmet kúpy kupujúcemu odovzdať a kupujúcemu povinnosť predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu dohodnutú cenu.

28. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 142/2002 (ZSP, 2004, č. 31) skonštatoval, že funkciou či zmyslom kúpnej zmluvy je, aby predávajúci kupujúcemu opatril predmet kúpy - umožnil mu jeho nadobudnutie. Podľa citovaného ustanovenia na základe už uzavretej kúpnej zmluvy vzniká predávajúcemu povinnosť opatriť predmet kúpy a odovzdať ho kupujúcemu na prevzatie. Ak sa účastníci kúpnej zmluvy nedohodnú inak, kupujúci nadobúda vlastníctvo k predmetu kúpy nie okamihom uzavretia zmluvy, ale až jej prevzatím a v prípade nehnuteľnej veci vkladom do katastra nehnuteľností (§ 133 OZ <.).

29. Kúpna zmluva (*emptio venditio*) je dvojstranným, konsenzuálnym právnym úkonom, ktorým sa predávajúci zaväzuje odovzdať kupujúcemu predmet kúpy a kupujúci sa zaväzuje predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu kúpnu cenu. Kúpna zmluva, popri zámennej zmluve (§ 611 OZ <.) a darovacej zmluve (§ 628 < a nasl. OZ), patrí do skupiny tzv. scudzovacích zmlúv, na základe ktorých dochádza k prevodu vlastníckeho práva k veci. Hoci to § 588 OZ < výslovne neuvádza, ďalším (a vo svojej podstate tým diferenciacným) pojmovým znakom kúpnej zmluvy je záväzok predávajúceho previesť na kupujúceho vlastnícke právo k predávanej veci. Tento pojmový znak je priamo vyjadrený vo vymedzení tzv. obchodnej kúpnej zmluvy podľa § 409 < ods. 1 OBZ. Povinnosť odovzdať vec inej osobe totiž ako diferenciacný pojmový znak nebude pre kúpnu zmluvu stačiť, keďže rovnaká povinnosť vyplýva pre povinného aj z niektorých iných zmluvných typov (napr. nájomná zmluva, zmluva o obstaraní predaja veci či zmluva o dielo). Tým rozhodujúcim odlišujúcim pojmovým znakom oproti iným zmluvným typom je práve prevod vlastníckeho práva. Okrem podstatných náležitostí môže zmluva obsahovať aj ďalšie, tzv. vedľajšie dojednania (*accidentalia negotii*), medzi ktoré tradične patria napríklad dohoda o mieste plnenia, čase plnenia, osobitné ustanovenia o prechode vlastníckeho práva, dojednania o podmienkach odovzdania predmetu kúpy, spôsobe zaplatenia kúpnej ceny a pod. Pokiaľ však medzi stranami chýba dohoda o týchto vedľajších otázkach, budú sa na ne vzťahovať všeobecné ustanovenia o záväzkoch.

29.1. Účelom kúpnej zmluvy ako scudzovacieho právneho úkonu je, aby predávajúci umožnil kupujúcemu nadobudnúť k veci, ktorá je predmetom kúpy, vlastnícke právo. Samotná kúpna zmluva však predstavuje len právny titul (*titulus adquirendi dominii*) k nadobudnutiu vlastníckeho práva jeho prevodom z predávajúceho, kupujúceho sama osebe ešte nerobí vlastníkom kupovanej veci. Na dovŕšenie procesu prevodu vlastníckeho práva sa vyžaduje, aby k uzavretiu kúpnej zmluvy pristúpila ešte ďalšia právna skutočnosť, ktorá predstavuje právny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva (*modus adquirendi dominii*). Spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva sa bude líšiť podľa toho, či je predmetom kúpy vec hnutel'ná alebo nehnuteľná.

29.2. Ak je predmetom kúpy vec hnutel'ná, vlastnícke právo kupujúci nadobudne v okamihu prevzatia veci (§ 133 < ods. 1 OZ), pokiaľ nebolo právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté niečo iné. Zákonnú odchýlku od všeobecného zákonného pravidla o nadobudnutí vlastníckeho práva k hnutel'nej veci predstavujú ustanovenia o samoobslužnom predaji v obchode, pri ktorom dochádza k nadobudnutiu vlastníckeho práva zaplatením kúpnej ceny za vybraný tovar. Ak je predmetom kúpy vec nehnuteľná, vlastnícke právo sa nadobúda vkladom do katastra nehnuteľností podľa zákona o katastri

nehnutelností, ak osobitný zákon neustanovuje inak, čím dochádza k naplneniu vecno-právneho účinku kúpnej zmluvy. De lege lata nemožno pri prevode nehnuteľnosti, ktorá sa povinne zapisuje do katastra nehnuteľnosti, dohodnúť iný okamih nadobudnutia vlastníckeho práva. Obsahom kúpnej zmluvy sú práva a povinnosti zmluvných strán, ktoré sú vzájomné a vzájomne podmienené, čo je prejavom synalagmatickej povahy kúpnej zmluvy. Základnou, no v zákone výslovne neuvedenou povinnosťou predávajúceho, ktorá vyplýva zo samotnej podstaty kúpnej zmluvy ako scudzovacieho právneho úkonu, je povinnosť previesť vlastnícke právo k predmetu kúpy na kupujúceho. Predmetom plnenia na strane predávajúceho je preto predovšetkým prevod vlastníckeho práva, nielen samotné odovzdanie veci, čo je povinnosť, ktorá vyplýva pre povinného aj z iných zmluvných typov (typicky napr. nájomná zmluva), ktoré nesmerujú k zmene vlastníctva veci.

29.3. Na prevod vlastníckeho práva k predmetu kúpy sa teda okrem platnej kúpnej zmluvy ako zaväzovacieho úkonu vyžaduje ďalší (solučný) úkon. V prípade hnutelnej veci to bude odovzdanie veci kupujúcemu, pokiaľ sa strany nedohodli na inom okamihu prevodu vlastníckeho práva. Ak je predmetom kúpnej zmluvy nehnuteľnosť, záväzok previesť vlastnícke právo, resp. umožniť nadobudnutie vlastníckeho práva k nej, bude splnený zabezpečením všetkých právnych predpokladov na to, aby došlo k zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností v prospech kupujúceho. Táto povinnosť bude spravidla splnená podpísaním a odovzdaním vkladu schopnej listiny o kúpnej zmluve, ktorá bude prílohou návrhu na vklad, ktorý môže podať ktorákoľvek zmluvná strana, teda aj kupujúci. (KRIŽAN, Martin. § 588 [Pojem]. In: BAJÁNKOVÁ, Jana, DULAK, Anton, FEČÍK, Marián, SEDLAČKO, František, ŠTEVČEK, Marek, TOMAŠOVIČ, Marek a kol. Občiansky zákonník II. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019).

30. Vychádzajúc z vyššie citovaných záverov rozhodovacej praxe najvyššieho súdu ako aj odbornej literatúry možno uzavrieť, že základným účelom kúpnej zmluvy v zmysle § 588 OZ je odplatný prevod vlastníckeho práva k predmetu kúpy, pričom ak je predmetom kúpnej zmluvy nehnuteľnosť, záväzok previesť vlastnícke právo, resp. umožniť nadobudnutie vlastníckeho práva k nej, bude splnený zabezpečením všetkých právnych predpokladov na to, aby došlo k zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností v prospech kupujúceho. Zápis vlastníckeho práva k predmetu kúpy v prospech kupujúceho sa zároveň považuje aj za splnenie povinnosti predávajúceho odovzdať predmet kúpy kupujúcemu v zmysle § 588 OZ.

31. V prejednávacom spore nie je sporné, že žalobca sa na základe uzatvorenej kúpnej zmluvy so žalovanou stal vlastníkom prevádzaných nehnuteľností, čím boli naplnené podmienky prevodu vlastníckeho práva vo forme kúpnej zmluvy podľa § 588 OZ. Rozhodnutím katastrálneho orgánu o povolení vkladu vlastníckeho práva žalobcu k predmetným nehnuteľnostiam sa žalobca stal vlastníkom predmetných nehnuteľností, zároveň týmto bola splnená povinnosť žalovanej odovzdať predmet kúpy žalobcovi. Žalobca ako vlastník má podľa § 126 ods. 1 OZ právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje. Preto ak žalobca tvrdí, že je porušené jeho vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, má v zmysle § 126 ods. 1 OZ celý rad právnych prostriedkov, ktorými sa môže domáhať ochrany svojho vlastníckeho práva (napr. žaloba na zdržanie sa neoprávnených zásahov do vlastníckeho práva).

32. Súdy nižších inštancií teda dospeli k správne právnemu záveru, že v prejednávacom spore žalobcovi nevznikol nárok na náhradu škody podľa § 420 ods. 1 OZ, ktorý žalobca odvodzoval od porušenia povinnosti žalovanej odovzdať mu predmet kúpy v zmysle § 588 OZ, nakoľko ako už bolo uvedené vyššie, povinnosť žalovanej ako predávajúcej previesť vlastnícke právo k predávaným nehnuteľnostiam bola splnená okamihom zápisu vlastníckeho práva žalobcu do katastra nehnuteľností. Dojednania o podmienkach odovzdania predmetu kúpy netvoria podstatné zákonné náležitosti kúpnej zmluvy, mohli byť zmluvnými stranami dohodnuté ako vedľajšie dojednania, túto možnosť však zmluvné strany nevyužili. Ak si teda zmluvné strany nedohodli žiadne bližšie podmienky odovzdania predmetu kúpy, ktorých prípadné porušenie by znamenalo porušenie zmluvnej povinnosti, nemožno považovať za porušenie zákonnej povinnosti vyplývajúcej z ust. § 588 OZ skutočnosť, že nedošlo k faktickému odovzdaniu prevedených nehnuteľností žalobcovi.

33. Dovolateľ preto nedôvodne namietal nesprávnosť právneho posúdenia veci zo strany odvolacieho súdu, keď dovolací súd nezistil, že sa odvolací súd pri riešení rozhodujúcej otázky danosti nároku na náhradu škody odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a teda nebol daný dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, ani že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a teda nebol daný dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, resp. ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, a teda nebol daný dovolací dôvod ani podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP.

34. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, v súlade s ust. § 447 písm. c/ CSP odmietol.

35. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že v súlade so zásadou úspechu (§ 255 ods. 1 CSP) žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím (§ 262 ods. 2 CSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.